

संभ्रांतो विस्मृतः शरीरभावो राजस्वीत्वादिर्यया सारणेषु युद्धे पूतकर्मणोऽर्पणं लब्धं लक्ष्यं वेध्यं येन सर्वतोऽधिकं वेध्यं वेधक इत्यर्थः ॥ ३० ॥ अप्रमेयः देशतः काल-
तश्चापरिच्छेद्यः गुणे यत्तया दुर्ज्ञेयश्च ॥ दुरासदः योगिभिरपि प्राप्तुमशक्यः ॥ उत्तमधर्मकः पुरुषोत्तमधर्मा ॥ अक्षीणकीर्तिः पापवदाभासमानेनापि कर्मणोतिशेषः ॥ अ-
तएव पुरुषोत्तमधर्मा ॥ क्षतजोपमाक्षः रक्ताक्षः ॥ ३१ ॥ आत्तवाणासनश्चासौ बाणपाणिश्चेति कर्मधारयः ॥ संहननं दृढगात्रता ॥ तादृशेन त्वया हतो वाली मनुष्यदे-
हाभ्युदयं मनुष्यलोकवर्तिदेहप्राप्यमभ्युदयमुखं विहाय दिव्यदेहेन प्राप्योयोभ्युदयस्तेन युक्तः समासार्थः ॥ ३२ ॥ अतः येनैवेति स्मेत रंस्यते ॥ ३३ ॥ पद्मस्या

तं सा समासाद्य विशुद्धसत्त्वं शोकेन संभ्रांतं शरीरभावा ॥ मनस्विनी वाक्यमुवाच तारामंरणोत्कर्षणलब्धलक्ष्यं ॥ ३० ॥ त्वमप्रमेय-
श्च दुरासदश्च जितेन्द्रियश्चोत्तमधर्मकश्च ॥ अक्षीणकीर्तिश्च विचक्षणश्च क्षितिक्षमावान् क्षतजोपमाक्षः ॥ ३१ ॥ त्वमात्तवाणासनवा-
णपाणिर्महाबलः संहननोपपन्नः ॥ मनुष्यदेहाभ्युदयं विहाय दिव्येन देहाभ्युदयेन युक्तः ॥ ३२ ॥ येनैव बाणेन हतः प्रियो मे तेनैव बाणे-
न हि मां जहीहि ॥ हतागमिष्यामि समीपमस्य न मां विना वीररमेत वाली ॥ ३३ ॥ स्वर्गेऽपि पद्मामलपत्रनेत्रसमेत्य संप्रेक्ष्य च मामपश्य-
न् ॥ न त्वेष उच्चावचताम्रचूडाविचित्रवेषाप्सरसो भजिष्यत् ॥ ३४ ॥ स्वर्गेऽपि शोकं च विवर्णतां च मया विना प्राप्स्यति वीर वाली ॥ रम्येन-
गेन्द्रस्य तटावकाशे विदेहकन्यारहितो यथा त्वं ॥ ३५ ॥ त्वं वेत्थ तावद्वनिता विहीनः प्राप्नोति दुःखं पुरुषः कुमारः ॥ तत्त्वं प्रजानजहिमानं वा-
ली दुःखं ममादर्शनजं भजेत ॥ ३६ ॥ मलं यत्पत्रं तद्वनेत्र समेत्याप्सरसोभिस्ताः संप्रेक्ष्य च मामपश्यन् रमेतेत्यन्वयः ॥ उच्चावचैर्नाना प्रकारैस्ताभिरक्तपुष्पैः कृ-
तः शेखरो याभिस्ता अप्सरसोनाभजिष्यन् भजिष्यति रक्तपुष्पधारणं वालिवशीकरणाय ॥ ३४ ॥ तटावकाशे तटदेशे ॥ ३५ ॥ यद्वनिताहीनो दुःखं प्राप्नोति तत्त्वं वेत्थ ॥
अतस्तज्जानन् त्वं मां जहि कुमारः सुंदरः पुरुषः ॥ यद्वा दुःखहेतुमाह कुमार इति ॥ कुत्सितोमारो यस्य मारकत्वेन मदनस्य प्रसिद्धेः ॥ अथवा कुत्सितोमारो मर-
णं यस्य ॥ मरणादपि दुःखजनकत्वादेव मुक्तिः ॥ भावे घञ् ॥ ३६ ॥